

sin um beinavegin at leggja »arrest-seðile á »Svirkisins« skip. »Th. Stauninge fyrir eitt sindur av peningi, sum Mouritsen átti hjá »Svirkisins« fyrir nakrar sildakassar. »Th. Stauninge varð »arresteraður«.

Nú mátti státturin fyrir sín fyrsta-prioritet gera sín rætt galdandi. Her var talan um stórpening, alt lánði í skipinum.

Avtalan við Harald Gee og allar vónirnar, sum vóru knýttar til kalvaveiðuna undir Grønlandi lógu í skeljum.

Harald Gee mátti rýma í land. Henda illa gerð Knud Petersens var túgván, ið kollvælti fiskafyrir-tøkuna hjá arbeids- og fiskimann-unum á Tvøroyri.

Sum frammanundan nortid við høvdu kreditforarnir heima gjørt vart við seg.

Sum ravnar um deyðseyð flykt-ust teir og tóku hendur saman um at gera rov á virkið. Teir lótu einki sekund fara við at leypa á, meðan verst stóð til hvíð peninga-trotid segt alla staðni at. Og við sínum áløpi til gera krov síni galdandi inni fyrir rættinum.

Húsagongan varð soleiðis av-gjörd og ikki at koma uttan um.

Kalvaveiðætlaninar við Grøn-lands strendur vóru steðgaðar — fýroyingar finga so einki burtur av tí stóra kalvafiskiskapinum, sum tí tók seg upp við Grønland hjá betum, norðmonnum og øðrum fjóðum!

Tað er eingin skilamaður í dag, sum ikki er fullvisur í, at kalva-fiskiskapurin við so framúr nót-tímans skipi til fiskiskap sum »Th. Stauninge« var, vildi hvíð bjargað isvirkisfyrirøkum aftur á rættkjól.

Var tað hent, hvussu øðrvísi og frammalagari hevði so ikki mangt annað verið í Føroyum í dag!

Men hattið og andstøðan hjá teimum borgarligu móti sosialism- og øllum sum eitur sannar arbeidara- og fiskimannapolitikkar forkom fjóðini og landinum hetta mikla framstigið.

Nú liggja vit nógv, nógv árin sum eftirbátur og stoðugt rubbaðir í teimum borgarligu høftinum.

Statsins stórtingna hjálp til arbeidsmanna- og fiskimanna fram-

taksroyndir varð forðað og steðgað fyrir langa tíð!

Tær antisosialistisku borgarligu kreftirnar høvdu vunnið.

Arbeidaranna og fiskimanna roynd at seta fótur undir egid borð, at verða sín egin arbeids-harri lá knúst fyrir langa tíð!

Men arbeidararnir og fiskimenn lata seg ikki kúga og knúsa.

Teir fylkjast av nýggjum!

Latum okkum geva teimum valdið í sóknarstýrum og á lög-tingi til verndar, stuðul og undir-tøku av sosialismuni, ið er hin einasti sammi og hollt arbeidara- og fiskimanna og allra stovsmanna politikkar innandyri allar handaligar sum andaligar virkisgreinir.

EFFIRSKRIFT:

Syrgiligt var at siggja tað eina av partafelags N. J. Mortensens eftirfylgjara skipum fara fyrir og annað eftir av Tvøroyrar firði, seld burtur á uppsølu.

Enn og syrgiligari var at upp-liva, at arbeidara-fiskimanna virki-sins skip um 20 ár seinri fóru somu leiðina, hini ferð tross alla hjálp frá arbeidarafylkingini á plassi-num, hesa ferð undir hardastu áløpum og forfylging frá teirri borgarligu antisosialistisku fylking-ini.

Froðbiar sóknar kommuna yvir-tók »Svirkisins«.

Keymaðurin Herluf Thomsen, sum tá sat sum sóknarstýrismaður — hann var blaðstjóri á »Føroya tíðind«, tá ið tað leyp hardest á — leigði »Svirkisins« uppá lagaligar treytir, men kortini soleiðis, at um virkið kom at vinna stóran pening, skuldi ein partur av reinvinnuni falla havnarlagnum í lut.

»Svirkisins« gav so væl, at tá ið harra Herluf Thomsen legði frá sær (uppsæði leigusáttmálan vegna sjúku) hevði havnarlagið ikki bara góddið alla skuldina hjá »Svirkis-ins«, men lagt munandi pening til góða við rakstraagóðanum.

So hendi tað, at Louis Christian-sen, Eivind Mortensen og fleiri fóru undir at fáa eitt flakavirki á fótur við útflytingi av fiskaflok-um í hyggju.

Men hetta var lættari sagt enn gjørt, tí peningur treyt. Teir komu tí til kommununa at fáa stuðul at fremja málið.

Arbeidararnir komu við hesum virki til plássis.

Hvussu ið framtíðar lagnan verð-ur er dult fyrir monnum. Men vitir eina óvínir av arbeidarum og fiski-monnum sum virkisgeigum megu teir víðganga, at var ikki »Svirkis-ins« komið í teirri trøngu tíðini, tá ið alt vinnulívið stóð á fallandi fót og fyrir ein stóran part fór um koll, vildi verið mangar ferðir verri státt á Tvøroyri, enn tað hevur verið, tí i dag og ígjøgnum langar

Ásannandi at eitt nútímans flakavirki kundi koma at hava al-stóran tyding fyrir sóknina sam-tykti kommunan at seta »Svirkisins« við húsi og grundtøki í sum parta-pening.

Hetta var av sonnum størstuðul, sum kommunan veitti. Sjálvandi varð tikið imóti við tøk, um so var, at kommunan harvið kom at verða nógv tann størsti áðarin.

Javnaðarmenn søtu tá við meir-lutanum í sóknarstýrinum.

Men tá hendi tann vannlukka fyrir virkið, at teir borgarligu við sóknarstýrsliminum Clement Elja-sen finga ein javnaðarmann at leypa yvir til teirra og geva teim-um meirlutan at velja ein borgar-ligan, Clement Eliassen, til formann. Við hesi svikjaragerð mistu javnaðarmenn alla maktina í kommun-uni og komu einki at hava at siga í rakstrinum av tí nýggja flaka-virkinum.

Teir borgarligu við Clement Elja-sen á odda »manovreraðe«, at »Svirkisins« kom í gjaldtrót, og teir lótu tað fara kommununi av hond-um, hóast tað ikki var talan um stórr peningahædd, enn kommun-av tí pening, sum árliga varð settur av til frama fyrir vinnulívið í sóknini, lættliga kundi lagt tann írestandi líkvida pening út, so »Svirkisins« ikki fór kommununi av hondum.

Javnaðarmenn, ið sum sagt vóru komnir í minniluta, høvdu uppskót um, at kommunan skuldi gjalda henda pening. Men teir vóruð kveistraðir til viks — og »Svirkis-ins« henda víðismikla ogn kom-mununnar, fór til uppsølu.

Clement Eliassen hevði pláner um, at hann og nakrir bátaeigarar, sum helst uttan javnaðarmenn, skuldu verða teir, sum yvirtóku »Svirkisins«. Men tað varð sum monnum kunnugt av ongum.

Arbeidararnir komu við hesum virki til plássis.

Hvussu ið framtíðar lagnan verð-ur er dult fyrir monnum. Men vitir eina óvínir av arbeidarum og fiski-monnum sum virkisgeigum megu teir víðganga, at var ikki »Svirkis-ins« komið í teirri trøngu tíðini, tá ið alt vinnulívið stóð á fallandi fót og fyrir ein stóran part fór um koll, vildi verið mangar ferðir verri státt á Tvøroyri, enn tað hevur verið, tí i dag og ígjøgnum langar

tey seinastu húskini vóru á veg oman á bryggjuna við tí, tey høvdu í víðfari, kroyst inn at sær, og við barnaflokkunum í holunum. Í pakkhúsinum var dýrandi fult. Alt var skjótt og væl fyriskipað, hvort húski fekk framerki í bringuna, so tað betur skuldi vera at finnast saman, og avmarkað víðfari varð fót umborð. Skonnartin, ið sigldi so seint at hon ikki kundi hava ferðafólk við — hon hevði verð- ið eina heila viku um at komið til Tahiti — var næstan full av dýrabara greiðunum av útvarps stöðini. Tað setti fyrir bróstið inni í pakkhúsinum; eg helt meg í durunum fyrir at fáa anda. Teir triggir fangarnir søtu á bryggjuni og jaglaðu breið og ost. Onkur hevði fing-ið teimum eina vinflosku. Mær tykti synd í teimum, og eg var glaður við at sleppa frá at flyta teir hagar, sum ætlanin var, at teir skuldu fara.

So kom faðir Doonan fram-við og hugdi so fáliga inn í pakkhúsið. Hann sá út til at vera vekraður, men kortini tókt ist sum rundu kinnarnir og stutta nösín ikki reiðiliga hósk-aðu til sorgarleikin, hann striddist við. Í rúminum var mikil málan og gangur av børn-unum, sum hildu hetta vera ikki eiti av hvíldartíð. Eg skeitti eftir prestinum. Tað sást ikki ábreiðsla í eygum hans, heldur var tað sorgblíðni. Hann snúi sær á og fekk eyga á teir triggj-ar, ið søtu og finga sær aftan-fyrir hann.

Hevði tað verið ein og ein — ella um bert ein av teimum —

hevði verið burtur øðrumegin hevði hann valla hugsað um tað. Nú vóru teir triggir, just so mangir, sum honum nýtist. Hann glóddi at teimum, fór til teirra, setti seg at húka í dust-inum og segði lágmæltur: »Títt hoyrdi helst tað ið umbóðs-maðurin segði?«

Charlie boygdi høvur.

»So vita tit eisini hvat eg man vilja tykkum«, segði faðir Doonan. »Kunnu tit koma við mær?«

Marcel blunkaði. »Hvat fan-in er tað hann vil?« spurdi hann.

»SSs«, segði svertingurin. »Lat mannin sleppa at tosa.«

Eyðmjúkur helt faðir Doon-an fram: »Títt hava verið har-luppi og sæð sjúkrahúsið. Har eru áttaogtjúgu sakleysir óvitar. Sjúkrasystrarnar.

Hvussu kunnu vit rýma undan teim-um?« Hann hevði funnið sær Frobisher at tala til. »Tey eru meðmenniskju okkara. Komi niðan við mær at hjálpa teim-um oman.«

»Hvat fanan rakar tað okk-um.« spurdi Harry Frobisher. »Vit eru øll av sama kjoti og blóði.« svaraði tað pinda málið. »Teirra neyð er okkara. Lat okkum í felag fara eftir teim-um.«

»Tygum eru frekur at koma og biðja okkum um hetta.« segði Frobisher. Hann jaglaði breið- ið, sum tað skuldi gagnast hon-um illa.

Nú fyrstani vardi Marcel reið iliga, hvat ið tað var, sum prest urin ætlaði at fáa teir til. »Ikki havi eg hoyrt so galið.« helt

Skála skipasmiðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmið

Sleipistöð

Skipasmiðja

Mekaniskur verkstaður

Elektriskur installatiónir

Skipstúgerð

Fiskaútflytingur

Sildaútflytingur

Frystivirki

Matvørubúð

Klædnabúð

Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

KLIPP UT - KLIPP UT - KLIPP UT

Hygiejniskar vørur

12x3 STK. »HYMO LUXUS« KR. 14.-

30 STK. »HYMO« I POSUM KR. 7.-

+ postgjald 0,80 — tikið verður imóti frimerkjum,

»BETRI VØRA FINNST IKKI!«

NAVN:

BUSTADUR:

SPECIAL-IMPORTEN

Landemærket 7 - København K. - Byen 2026 - Postkonto 4018

tíðir hevur »Svirkisins« verið hov-uðsvirkið og at kalla ta einasta ar-beiðsgevandi forrætningsvirki í sóknini.

Arbeids- og fiskimenn kenna stöðuna, tær harðu treytirnar fyrir

endaítum sigri. Men teir vílja aldri gevast í stríðnum fyrir fullum og heilum vinnufrelsi, so teir, ið gera arbeid, skulu verða eigarar av virkinum, ið teir leggja allan mátt og megi sína í at byggja upp.

Max Catto:

FEIGDUFUGLAR

(Framhald)

Umboðsmaðurin sendi sak-foraranum hvast eynabrá; men faðir Doonan varð stand-andi mitt í pakkhúsinum og hann stardi beint niður fyrir fót-urnar so púra ráðaleysur; hann hevði ikki meira at siga, stóð bert og peiggjæði við ørnumum. So let i honum: »Onkur man vera her sum vil koma við mær.

Eg havi tiltrúgv til tykkara. Eg biði eina løtu í kirkjuni. Eg búi tykkum, komið yvir.«

Hann fór, og tað hoyrdist langligt suff gjøgnum manna-múgvuna, just sum tú prikar hol á flogbløðru. Og so helt ar-beiðið fram at gera rúm fyrir teimum ymsku ættarblókunum til innskipingina. Frobisher og Marcel og Charlie tóku upp aftur teirra arbeidi á bryggjuni (tí korporálurin var komin oman) og sveittin lak av teim-um í tí ræðuliga sólárlitavnum.

Eg hevði einki at gera har. Eg gekk mær niðan aftur í býin fyrir at hjálpa konufólkunum við stakkinum av býunytum út á gøtuna.

Hálvanannan tíma seinni komu bál eftir mær frá umboðsmann-inum. Eg skuldi gera meg klár-an at flúga sama kvøldið við nøkrum gomlum, ið tey hildu ikki orkaðu at fara til sjós.

Eg fór inn í »Gulleplið« at smakka mær á ta síðstu rom-fløskuna, ið ætlandi varð seld hagani. Eg tømði glasið og

segði við Gaston: »Lat okkum skála fyrir betri tíðum. Vit munnu hittast aftur á Tahiti.« Og so ripaði eg glasið yvir í eitt horn, sum russum er vant. Hann eygleiddi glaspettini á gólvinum so syrgiliga; fyrir mær sá tað út sum hann ikki fyrr enn nú fataði, at her ongantíð aftur fór at vera ruddað ella tvátt.

Eg fór oman á bryggjuna at siga teimum gomlu, ið skuldu koma við, hvussu tað var at flúga.

Eg gekk fram við kirkjuni og tað stakk í meg at kaga inn. Har reykt av tropuviði og royk-ils; tað var lítið, hvíttmálað rúm, men einki petti av tí, sum europumenn plaga prýða kirkj-ur teirra við, einki stás. Í fyrst-uni sá eg ongan, men tá ið eg hevði vant eyguni við hálv-myrrkið, sá eg eitt sita í trapp-unum upp at altarinum. Tað var faðir Doonan. Hann biðaði enn. Tað gelaði i honum. Eg haldi hann græt.

Hetta skar meg í hjarta — fyrir ein part var eg argur, men eg var eisini foyur. Eg hugsaði við mær, at maður átti ikki at verið prestur, ið ikki hevði evn-ir til at fata hvussu vanligt fólk var. Eg fór »pakuliga avstað aftur og gekk oman á bryggj-una.

Byurin var mestur útdýður;

Byurin var mestur útdýður;

Byurin var mestur útdýður;

Byurin var mestur útdýður;